

108. Wí pé: Èyin èniyàn, òdodo ti dé wáá bá yín láti òdò Olúwaa yín, nítorí nàà ẹni kẹni tí ó bá tẹlẹ ọ̀nà (tààrà), ẹni nàà tẹlẹ ọ̀nà fún orí araa rẹ̀ ni, ẹni kẹni tí ó bá sì ẹ̀nà, ẹni nàà ẹ̀nà fún orí araa rẹ̀ ni. Àti pé èmi kì í ẹ̀ olùṣọ̀ lé yín lórí.

109. Kí o sì tẹlẹ̀ ohun tí (Allaahu) ẹ̀ ẹ̀ṣipayá rẹ̀ fún ẹ̀, kí o sì ẹ̀ sùúrù títí Allaahu yòò fí dájọ̀. Ọ̀un sì ní Ó dára jùlọ̀ nínú un àwọn adájọ̀.

قُلْ يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ ۖ
فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَلِنَا مَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ ضَلَّ
فَلِنَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ۖ وَمَا اَنَا عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٠٨﴾
وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ اِلَيْكَ وَاصْبِرْ حَتّٰى تَخْرُجَ اِلَى اللَّهِ ۚ وَهُوَ
خَبِيرُ الْحَكَمِیْنَ ﴿١٠٩﴾

SUURATU HUUDIN (11)

Ó sọ kalẹ̀ ní Makkah.

Aáyàà rẹ̀ jẹ̀ ọ̀gọ̀fà àti mẹ̀ta (123).

Ní orúkọ Allaahu, Ọlópọ̀ àánú, Aláànú jùlọ̀.

1. *Alif, Laam, Rọ̀* (Allaahu ni Ó mọ̀ ẹtumọ̀ wọn). Ìwé-Mímọ̀ kan niyíí tí àwọn àmì (aáyà) rẹ̀ kò ní yí padà, lẹyìn nàà àlàyé wá lórí rẹ̀ láti òdò (Allaahu, ti Ó jẹ̀) Ọ̀jògbón jùlọ̀, Olùníró jùlọ̀.

2. Pé ẹ̀ kò gbọ̀dọ̀ sin nìkan kan àyàfi Allaahu. Dájúdájú èmi sì ni olùkìlọ̀ àti oníròò idùnnú láti òdò Rẹ̀.

3. Kí ẹ̀ sì wá àforijì Olúwaa yín lẹyìn nàà kí ẹ̀ ronùpìwàdà lọ sí òdò Rẹ̀. Yòò fún yín ní igbádùn tí ó dára títí di àsikò kan tí Ó dá, yòò sì fún gbogbo ẹni tí ọ́lára Rẹ̀ bá tọ̀ sí ni ọ́lá. Tí ẹ̀ bá sì pẹ̀yindà, dájúdájú èmi n bẹ̀rù iyà ọ̀jọ̀ kan tí ó tóbi tí yòò jẹ̀ yín.

4. Lọ̀dò (Allaahu) sì ni ibùpadàsí yín. Ọ̀un sì ni Olùkápá jùlọ̀ lórí ohun gbogbo.

5. Kíyèsí i, dájúdájú wọn n yí igbààyàa wọn kí wọn le fí ara pamọ̀ fún Un; tún kíyèsí i, nígbà tí wọn n fí aṣọ boraa wọn, Ọ̀un (Allaahu) mọ̀ ohun tí wọn n fí pamọ̀ àti èyí tí wọn n fí hàn. Dájúdájú Ọ̀un ni Olùní-ìmọ̀ jùlọ̀ nípa ohun tí ó wá nínú un àwọn igbààyàa (wọn).

سورة هود

مكية وآياتها ثلاث وعشرون ومائة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّ كِتَبٌ أَحْكَمَتْ ءَايَتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ
حَكِيمٍ خَبِيرٍ ﴿١﴾ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ ۚ إِنِّي لَكُمْ
مِّنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ﴿٢﴾ وَأَنِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ
تُوبُوا إِلَيْهِ يُمَتِّعْكُمْ مَّتَّعًا حَسَنًا إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى
وَيُؤْتِ كُلَّ ذِي فَضْلٍ فَضْلَهُ ۖ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنِّي
أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ ﴿٣﴾ إِلَى اللَّهِ
مَرْجِعُكُمْ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤﴾ أَلَّا إِنَّهُمْ
يَأْتُونَ صُدُورَهُمْ لِيَسْتَخْفُوا مِنْهُ ۚ أَلَا حِينَ
يَسْتَغْشُونَ ثِيَابَهُمْ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ
إِنَّهُمْ عِلْمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٥﴾